

лението, ограничаваща твърде много властта на монарха и поради това непригодна за управлението на един тъй слабокултурен народ, като българския, и пълна с опасности за принца, който би се нагърбил с нейното приложение. Настояванията на бащата пред сина, щото последният да постави като условие за приемане на неговия избор за княз на България, предварителното ѝ изменение, ще трябва да са били тъй силни и настоятелни, че Батемберг впоследствие съжالياва, за гдето не е послушал съветите на баща си. „Баща ми ми беше запретил да приема княжеското достойнство, ако конституцията не бъде изменена; защо го не паслушах!“, възкликва той. За същата цел той се опитваше да добие съгласието на Александър II, при когото отиде в Ливадия, но последният не одобри плановете му. „Приеми тази корона при условията, при които ти я предлагат, по-късно конституцията ще се ревизира и това ще стане по-лесно, след като бъдат забелязани нейните недостатъци“. С твърдото, прочее, намерение да измени българската конституция и с надеждата в скоро време да добие за това съгласието на Александър II, Батемберг пое управлението на българското княжество. Тук той в лицето на българските консерватори, които се бяха най-ожесточено борили против конституцията в Учредителното събрание, намери естествени поддръжници и, след като направи несполучлив опит да състави министерство от либерали и консерватори, повери на последните управлението на страната. Изборите, обаче, за I-то Обикновено народно събрание дадоха бляскава победа на либералната партия и наложиха оставката на кабинета. Вместо да се подчини на така явно и недвусмислено изразената народна воля, Батемберг успе да издействува разре-